

LA GRAN CITA DE L'ART CONTEMPORANI

>>>

En una Venècia empaperada de cartells de propaganda per al referèndum sobre la reproducció assistida que ha de tenir lloc aquest cap de setmana a Itàlia, algunes de les obres que s'exposen a l'Arsenale adquireixen una significació especial. Impacta, no només per la crueta de les seves imatges, el vídeo de Regina José Galindo. L'artista guatemalenca ha filmat en primer pla la reconstrucció d'un himen, en una denúncia dels absurds prejudicis al voltant de la virginitat que pateixen encara tantes cultures del món.

La lluita de gèneres es representa metafòricament a través d'un curiós *zapateado* en el vídeo de la sevillana Pilar Albaracín: els peus dels ballarins flamencs que hi apareixen semblen lluitar més que ballar. La feminitat sempre està present en les escultures de l'artista nonagenària Louise Bourgeois, que a l'Arsenale presenta dues escultures d'alumini.

La fotògrafa extremenya Cristina García Rodero pot consagrar-se definitivament a nivell internacional amb la sèrie d'imatges *Entre el cel i la terra*, on fa dialogar fotos de ballarines d'estriptis amb les cares de dones extasiades amb la visió de la Mare de Déu. García Rodero també compara manifestacions gais amb grups de noies celebrant la Creu de Maig.

El tema del cos i les seves identitats és central en el treball del desaparegut *showman* i dissenyador de moda britànic Leigh Bowery, que Rosa Martínez reivindica especialment.

Però a l'Arsenale també hi ha espai per a les propostes més poètiques. El final de la mostra resulta molt suggerent amb instal·lacions com la de la libanesa Mona Hatoum, amb una mena de rellotge que dibuixa i esborra espirals a la sorra. La instal·lació més impressionant és, però, la del grec Nikos Navridis: *Respira* és només una senzilla i ràpida projecció d'imatges al terra d'una sala que provoca en l'espectador una impressió de desplaçament.

Muntadas: "La Biennal no és ni Eurovisió ni els Jocs Olímpics"

Montse Frisach
ENVIADA ESPECIAL

VENÈCIA

Antoni Muntadas reflexiona sobre la fórmula d'exposició de la mateixa Biennal al pavelló espanyol de la mostra de Venècia amb una instal·lació que forma part del projecte 'On Translation'.

Sempre preocupat per temes com la globalització, els mitjans de comunicació i els sistemes de producció cultural, Muntadas (Barcelona, 1942) ha posat el dit a la nafra sobre com ha de ser un certamen d'art en el centre mateix d'un dels esdeveniments internacionals més emblemàtics del món de l'art. En una mostra comissariada per Bartomeu Marí, Muntadas repassa la història dels pavellons estatals de la Biennal, instal·lats als Giardini, per desmitificar la fórmula de l'exposició d'artistes que representen un país. I suggereix que la fórmula és obsoleta. "No he volgut criticar res, només obrir el debat sobre el tema -es desmarca l'artista-. No sé si la fórmula és bona o dolenta, sí que és un fenomen específic. En tot cas, des de fa uns anys molts Estats porten artistes que no són necessàriament d'aquell país. La Biennal no és ni Eurovisió ni els Jocs Olímpics".

Amb una instal·lació elegant que recorda les sales d'espera dels aeroports més *high tech*, la mostra inclou fotografies, vídeo

Muntadas reflexiona a Venècia sobre els certàmens d'art

os i documentació. En les imatges es poden veure les cues que es fan per entrar als pavellons i a les exposicions de la Biennal, al costat de les cues per entrar al Palazzu Ducale de Venècia o per facturar maletes a l'aeroport Marco Polo.

L'artista narra la progressiva transformació dels Giardini des de simples jardins a espais d'exposició internacional, fins a arribar a ser un "parc temàtic de l'art", paral·lelament a la transformació de Venècia en una ciutat abocada al turisme de masses.

El projecte *On Translation*, iniciat el 1995, és un *work in pro-*

gress, un treball obert i crític sobre la mediatització global. L'economia, la política, la cultura i la comunicació són les quatre branques d'un projecte que documenta i reflexiona sobre la realitat actual i que Muntadas ja ha presentat arreu del món. Ho va fer el 2002 al Museu d'Art Contemporani de Barcelona (Macba), en aquell cas parlant de museus. El mes d'agost vinent exposarà una altra part del projecte, *On Translation Fear (Por)*, a les ciutats frontereres de San Diego i Tijuana per reflexionar sobre "la por que el nord té al sud i a l'inrevés".

Un poemari sobre l'esfondrament del Carmel obté el premi Amadeu Oller

Redacció

BARCELONA

Irene Tarrés, amb *I si ens enfonsem?* ha obtingut el 41è premi de poesia Amadeu Oller per a poetes inèdits més joves de 30 anys. El premi, convocat per la parròquia de Sant Medir de la popular barriada barcelonina de la Bordeta, és el més antic de poesia en català. Irene Tarrés (Girona, 1979) es va criar en un petit poble de la Garrotxa abans de llicenciar-se en psicologia a Barcelona. És coordinadora de la revista *Desmontando mundos* i activista de diferents organitzacions solidàries amb els immigrants. Publicat per Galerada, *I si ens enfonsem?* té una part més intimista i una altra de vinculada a la poesia social, que recull l'esfondrament del Carmel. Tarrés viu en un dels carrers afectats pel desastre: "La percepció de l'abisme, el soroll de les màquines i la sensació que tot s'enfonsava em van fer escriure aquests poemes en pocs dies. La situació exterior va afectar l'acte íntim de la poesia, que va reflectir el que passava". Els membres del jurat Joan Maluquer i David Castillo van destacar la solera del premi i la qualitat dels guanyadors, que es desvinculen de l'estètica *imparable* i participen en un tipus de poesia més relacionada amb els recitals i la poesia oral. Tarrés s'afegeix a la renovació que ofereixen Andreu Gomila, Núria Martínez, Laia Noguera, Àngels Gregori i Maria Cabrera. Durant el tradicional acte de lliurament, el mantenidor Carles Miralles va fer el discurs *Des d'Homer* i el grup musical Concerto Grosso Moscow va interpretar Mozart, Vivaldi i Bach. L'acte el va obrir el poeta Joan Colominas i el va tancar Josep Bigordà, una de les ànimes del premi durant les quatre dècades de convocatòria.

EL CAMÍ CAP A FRANKFURT 2007

Francesco Ardolino

Professor de la UB i traductor de l'italià

"La literatura catalana ha de perdre els complexos"

Ada Castells

BARCELONA

millor la cultura catalana al món?

FA. Perdre el complex d'inferioritat, rebutjar la voluntat d'impotència que domina la política lingüística i cultural a Catalunya i organitzar un model de societat on es pugui viure en català. Si les coses no funcionen a casa, mai no hi haurà credibilitat cap a fora. "Vergonya eterna a aquells que, menyspreant el seu idioma, alaben el dels altres": és Guimerà que glossa Dante l'any 1895.

AC. ¿La Fira de Frankfurt és una bona ocasió

per posar-se mans a l'obra?

FA. Crec que la preparació és molt més important que la Fira en si, de la qual no m'esperaria grans resultats. Però quan una literatura reflexiona sobre si mateixa, com està passant en aquests dies, quan reacciona contra qui li vol treure la dignitat de l'existència, això significa que hi ha un senyal de reivindicació cultural i d'identificació social. Si Catalunya arriba a Frankfurt en català, serà molt difícil fer-la tornar enrere.

AC. Com considera que s'ha de donar a conèixer la cultura catalana a Frankfurt?

FA. La denominació de cultura catalana és força ambigua. Jo sempre he defensat una definició àmplia de literatura, això és, un sistema cultural vehiculat per una llengua. La literatura catalana actual dóna, com totes les altres literatures, una determinada visió del món. La voluntat de sotmetre-la a una altra és tan sols una operació d'ignorància, que es fa encara més odiosa quan es posa la disfressa hipòcrita del bilingüisme.

AC. ¿Creu que els escriptors d'expressió castellana haurien de participar en la fira com a representants de la cultura catalana?

FA. No sé què tenen a veure els escriptors castellans amb la literatura catalana ni quina necessitat hi ha d'exposar-los com a representants del que no són.

AC. Què s'hauria de fer per difondre més i

18

AC. Quins són els autors catalans més coneguts al seu país?

FA. Rodoreda és, potser, l'únic nom conegut del segle XX. Entre els vius hi ha Quim Monzó i Carme Riera. N'hi ha molts més que han estat traduïts, però l'existència d'una traducció no serveix si no hi ha, al darrere, una estratègia general per promoure el llibre. Perquè això sigui possible, cal que les editorials creguin de debò en la qualitat del text que publiquen i jo, per experiència, he après que no sempre és així.